

מידע השתגעה

אצבע על כל סיפורה אחרי שהדברים הוקראו באוזניה.

מחסן מתחת לבגדים

החייל שנשאר גירש אותי ואת "דבתי השניה מן הבית. הוא נשאר עם עאישה לבדה" מספרת האם, אחר-כך הוא ביקש ממנה להתפשט, כדי לראות אם יש בד מוברח המוסתר מתחת לבגדיה. כשהיא סירבה, הוא הושיט את ידו לשדיה והראה לה את אבר המין שלו. בתי התחיי לה להוציא מפיה צעקות פחד אימות, מקר טעות. כאשר ניכסתי, סיפרה לי בתנועות ידיים שהשוטר רצה לאנוס אותה, מסימת האם האומללה, כשהיא פורצת בכבי ובתחת נונים לאלוהים שיעניש את האשם.

אך הסיפור לא נגמר בזה. לפי סיפורה של האם נשארה עאישה מרוגשת מאוד, גם אחרי שהלכו אנשי מישמר-הגבול. היא הת- עלפה ואיבדה את כוח ההבעה האחרון. היא לא יכלה אחר-כך להביע דבר, לא בלשון ולא בידיים, מוסיפה האם.

ליל אימה עבר על המשפחה המוכה. עאישה התעוררה באמצע הלילה והתחילה לצעוק. היא הצביעה לחלל, כאילו השוטר עוד היה בבית והיא רואה אותו. היא גם עשתה בידיה את התנועות המביישות ש- עשה השוטר, מספרת האם בת השישים.

גם קדושים לא הועילו

אחרים מחושבי הכפר ייעצו לחלימה לקחת את בתה לרופא. היא עשתה לפי עצתם, אך הדבר לא הועיל. עאישה ניש- ארה חולת-נפש. גם שיכים קדושים לא הו- עילו. השוטר ותנועותיו נשארו חיים ל- עיניה כל הזמן.

האם החליטה להכניס את עאישה לבית- חולים לחולי-נפש. היא פנתה לפקידת משרד הסעד באזור, חדאד בת-חיפה, וביקשה את עזרתה. אך חדאד, משום-מה, היססה. היא אומנם הבטיחה לאם עזרה, אך העזרה המיוחלת בוששה לבוא. רק אחרי שהאם התי- תימה רבים מניכודי הכפר על עצומה, בה המיוחלת בוששה לבוא. רק אחרי שהאם התי- עם מבקשים לעזור לה, הסכימה חדאד לה- עביר את עאישה לבית-החולים לחולי-נפש ברמתים. אחרי שנישארה שם שנה, הועב- רה לבית-החולים זאב, שם נשארה עוד שני- תיים וחצי. כל פעם שהלכתי לבקר אצלה, הירגשתי שמצבה לא השתפרה, אומרת האם.

יוסף רוחץ אותה

לפני תשעה חודשים הלכה האם לבקר את בתה בבית-החולים זאב. ב- עוד היא יושבת בתוך חדר, ניכנס את- תימני בשם יוסף. מתי תגמרי את הבני- קורי? שאל את האם. למה? שאלה בתמי- מות. אני צריך לרוחץ אותה, השיב.

האם נדהמה. גבר רוחץ את בתה? היא מיהרה להתלונן בפני ההנהלה: לא ארשה שבגד ירוחץ את בתי. אחרת צריכה לעשות זאת! צעקה הפקיד ניסה להרגיע אותה, אך היא ביקשה שיתנו לה את בתה. הביאי מכתב מפקידת לשכת-הסעד וניתן לך אותה, היתה התשובה.

האם תורה לכפר, כשהחשש לגורל בתה מכיסם את לב. אחרי כמה ימים פנתה לחדאד וביקשה ממנה את המכתב הדרוש. אך כאילו ידעה חדאד איזו שערויה תיפ- רוצ אם עאישה תחזור לכפר - סרבה: "בשום פנים ויפון לא תוציא אותה, עני- תה לאם הנידמה."

עאישה איננה

אחרי חודשים נסעה חלימה לבקר אצל בתה. אך כשהגיעה לבית-החולים, אסרו עליה להיכנס. התחננתי בפניהם, בכיתי, אך הם לא הירשו לי להיכנס, אמרה. בסוף סיפרו לאם השבורה שבתה נמצאת בטיפול בעכו ושהנהלת בית-החולים תודיע לה מתי תוכל לבקר אותה. עבר שבוע ושום הודעה לא באה. האם

עאישה?

נסעה שוב אל בית-החולים ברמתים. בתך איננה כאן, היתה התשובה הפעם. הם גם סירבו להודיע לה על מקום הימצאה ה- חזש.

החשד הטריד את לב האם. היא סירבה לצאת מבית-החולים ופתחה בצעקות ובכי: "איפה בתי? איפה שלחתם אותה?"

הפעם היתה תשובת ההנהלה תקיפה יר- תר. היא הזמינה משטרה, כדי להוציא את האם החוצפנית בכוח. אך כששמע השוטר מפי האם את סיפוריה, פנה גם הוא להנהלה ושאל על מקום הימצאה של הבת. התשובה שקיבל השוטר היתה: "היא בבתיים." ה- אם צעקה, אבל רק לפני שבוע אמרתם לי שהיא בעכו. כדי להיות בטוחה שלא

מרמים אותה, ביקשה מכתב מהנהלת בית- החולים, כדי שירשו לה לבקר את בתה בבתיים. בקשתה נתקבלה בסירוב מוחלט. היא ביקשה את עזרתו של איש החוק. אבל הם דיברו אתו עברית ושכנעו אותו. אני לא הבנתי מה אמרו לו, מספרת האם, כשהיא מניעה את ידיה בתמיחה.

אינם בבית-החולים

סיפור של עאישה נמשך כמו ב- סיפור בלשי רב הפתעות. האם חזרה לפקידת לישכת-הסעד, חדאד, וביקשה ש- תעזור לה לבקר אצל בתה. חדאד הסכימה בתנאי אחד: שהביקור ייערך רק אחרי שלושה ימים. האם לא ידעה למה עמדה חדאד על התנאי הזה. רק מאוחר יותר גילתה את הסיבה: בתה לא היתה עד אז בבתיים.

מועד הביקור הגיע, והאם נסעה לבתיים. כשהגיעה לבית-החולים, מיהר השומר לשאול אותה אם היא אמה של הבת האבודה. היא ענתה בחיוב והוא הצביע על הבניין בו נמצאת עאישה. סיבב האם התאספו כמה

לאף אחד דבר. היא גם הזהירה אותה לכל יגיע הסיפור לעתונות. היא הבטיחה לה, שתמורת שתיקתה, תשיג לה סכום מכובד מן השלטונות.

ההצעה הרהימה את האם: "את רוצה לק- נות את כבוד בתי ואת שמי הטוב בכסף?" צעקה בפני הפקידה המבוהלה, כשהיא פורצת בכבי היסטרי.

חדאד ניסתה להרגיעה. אך כשנירנעה האם במקצת, מיהרה חדאד להציע לה לתת אישור לעשיית הפלה לבתה. ההצעה הי- שניה הקפיצה את האם עוד פעם ממקומה. היא פתחה בצעקות והאשמות על חדאד. הפקידה מיהרה להזמין שוטר, שאיים על האם שיאשים אותה ב"התקפת פקידת מר- שלה", אם לא תעזוב את המשרד. האם מיהרה להסתלק מן המקום. היא פנתה ל- משטרת כפר-סבא בתלונה וביקשה לפתוח בחקירה. אחר-כך נתנה יפוי-כוח לעורך-דין, משה עמאר מחיפה, לטפל במשפט. "שילמ- תי לו 50 ל"י, והוא ביקש עוד 100" אמרה.

"נתנו לה גבר!"

משך כמה חודשים לא הפסיקה חדאד את מאמציה להשתיק את השעי- רוריה. מה שהפחיד אותה יותר מכל דבר אחר, הוא שהעניין יגיע לעתונות. לשם מניעת הדבר, פנתה לראש המועצה המקו- מית בכפר-קרע ולכמה מניכודי הכפר ו- ביקשה מהם להשתיק את האם, וכדי לחבל במאמצי האשה להילחם על זכויותיה, סירבה לשלם את שכר עורך-הדין.

אך מאמציהם של נכבדי הכפר לא הועי- לו. "מה הייתם עושים אילו זה קרה לאחת מבנותיכם?" צעקה האם בפניהם. הם השי- תתקו וסימני בושה כיסו את פניהם. כולם כאחד מיהרו להסתלק.

חדאד לא התיאשה. נשאר לה עוד תותח כבד אחד: ידידה המושל-הצבאי, צמנאל שבאבו.

שבאבו ידוע כמושל הצבאי השנוא ביותר על בני המשולש. לדעתם, שינאחו לערבים לא יודעת גבול. מספרים שהוא רדף פעם אחרי אנשים שבאו לקבל רשיון ויידה בהם אבנים.

שבאבו הבטיח לחדאד לפתור את הבעיה. היתה לו אמונה גדולה בעצמו. גברום, מן גדולי מכובדי המשולש, לא העזו להתנגד לרצונו, התעו אשה חלשה לעשות זאת.

"בחדאי צעקה תשתיק אותה", אמר לעצמו. הוא הזמין את האשה הזקנה אליו. ב-

נוכחות ראש המועצה המקומית הציע לה לחתור על תלונתה ולא לפרסם דבר ב- עתונות. "חשבתי שהזמנת אותי כדי לעזור לי", הטיחה בפניו. "לא מספיק לך שאנחנו מגדלים לך גבר?" ענה לה בצעקה. האשה לא נבהלה. "אללה אכבר! (אללה גדול!), אינני רוצה בגברים מסוג זה. אני רוצה ב- כבוד בתי", צעקה האם הפצועה בפני ה- מושל ויצאה את החדר.

מם על מה?

ינתיים ירדה עאישה בן. הוא הוכנס לבית-הילדים מחוסרי-ההורים ב- ירושלים. העניין פורסם עליידי האם ב- עתונות. היא חתמה על כל ראיון שנתנה לעתונאים וחבר-הכנסת יוסף המיס (מפ"ם) עומד להגיש שאילתה בעניין.

אך לפני שהגיע הסיפור לעתונים, ציפתה לאם הפתעה שאינה מפתיעה עוד ערבים הגרים באזורי המישל הצבאי. היה נרדמה שהדבר נועד להחזיק על האשה האמללה לבטל את התביעה. כי לפני כמה שבועות קיבלה האם הודעה ממשרד מטה-הכנסת, בה צויין, שהיא צריכה לשלם מטה-הכנסת בסך 71.02 ל"י.

האם למודת הסבל פרצה בצחוק היסטרי כשקרא לה מישוה את תוכן ההודעה. "אני חיה מנדיבות. על מה הם רוצים שאשלם מס? על עאישה ששיגעו אותה? או על בנה שאינו יודע מי אביו?" שאלה ופרצה בכבי מר.

"ניתן לך כסף"

אם חזרה לכפר. מיד הלכה לחדאד וסיפירה לה את הכל. היא חיכתה ש- חדאד תזדעזע, תכעס, אך דבר מכל זה לא קרה. כי חדאד, הפקידה המכובדת, ידעה מן היום הראשון על הריגתה של עאישה. אך היא לא עשתה דבר. במקום לעזור לאם להגיש תלונה, היא ביקשה ממנה לא לספר